

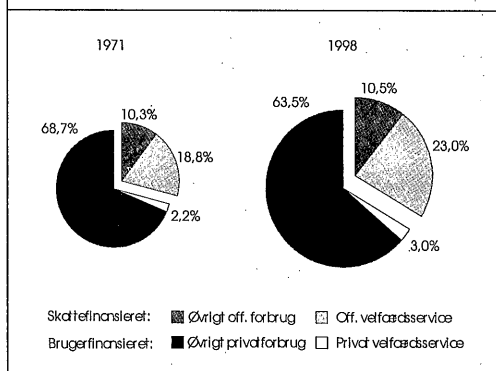
vat forbrug, som har kunnet iagttages siden begyndelsen af 1980'erne. I de seneste 10 år har det offentlige forbrug med mindre udsving udgjort godt 1/3 af det samlede forbrug.

Væksten i det offentlige forbrugs andel af det samlede forbrug kan først og fremmest tilskrives en stigning i forbruget af skattefinansierede velfærdsydelser. (Velfærdsydelser består især af

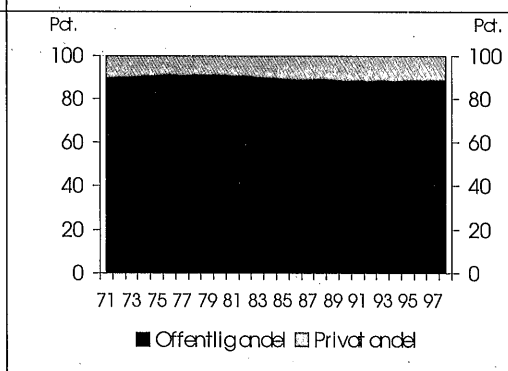
sundhedsydelser, uddannelse samt pasning og pleje, jf. Finansredegørelse 2000).

Udviklingen de seneste 30 år har, udover stigningen i andelen af offentligt forbrug, således indebåret, at forbruget af velfærds-service har fået væsentlig større vægt i det samlede forbrug, jf. figur 2a.

Figur 2a. Fordeling af forbrug i 1971 og 1988¹

Figur 2b. Finansieringen af velfærdsforbruget

Kilde: Finansredegørelse 2000.

¹⁾ Forholdet mellem størrelserne af lagkagerne afspejler den reale vækst i det samlede forbrug i perioden.

Det samlede forbrug af velfærdsydelser er steget fra 21 pct. af det samlede forbrug i 1971 til 26 pct. i 1998. Langt hovedparten af denne udbygning har været skattefinansieret, da andelen af det samlede velfærdsforbrug, som finansieres af skatter, har ligget nogenlunde konstant på omkring 90 pct. i de seneste 30 år, jf. figur 2b.

Det private velfærdsforbrug omfatter både betaling for rent private ydelser som f.eks. alternativ sundhedsbehandling og betaling for ydelser, som den offentlige sektor er involveret i tilvejebringelsen eller finansieringen af, f.eks. fritidsundervisning eller pasningstilbud for børn.

Da det private velfærdsforbrug ikke er steget nævneværdigt, har det øgede forbrug af velfærdsydelser været offentligt finansieret ved hjælp af stigende kommunale skatter. Den gennemsnitlige kommunale skatteprocent er således steget fra ca. 18 pct. til knap 32 pct. i perioden fra 1971 til 1998.

Udviklingen har således ikke indebåret, at borgerne betaler mere af deres forbrug selv, da forholdet mellem privat og offentligt forbrug som nævnt, – med konjunkturmæssige udsving – i de seneste 20 år har været næsten konstant. Det har endvidere været muligt at fastholde denne fordeling, samtidig med at forbruget af velfærdsydelser er øget.

Selv om forholdet mellem offentligt og privat forbrug i de seneste 20 år har været næsten konstant, er der i samme periode sket en forøgelse af brugerbetalingen for ydelser, der organiseres af den offentlige sektor. Årsagen til dette er, at en større procentandel af det samlede private forbrug går til ydelser, som det offentlige er involveret i tilvejebringelsen eller finansieringen af. Denne udvikling er i oversigtsform illustreret i figur 3.